

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVII

Paříž

Číslo 6

prosinec 1996

Otec biskup Jaroslav Škarvada :

MÁ LIDSTVO BUDOUCNOST?

Před několika týdny jsem se vracel z Austrálie do Evropy. Byl to podivný pocit. Z australského jara jsem letěl dlouhou nocí, která vzhledem k změnám časových pásem se zdála bez konce, do zimní Evropy. První evropskou zastávkou byl Frankfurt ponořený do sychravého ranního šera. Na letišti bylo vidět ozbrojenou policii a psy, čenichající omamné jedy. Jak se mi najednou naše Evropa zdála smutná! Terorismus, AIDS, znečištěné prostředí, zamořené řeky, hynoucí lesy... Není to krutá ironie když do toho z ampliónů zaznívají něžné tóny písně Tichá noc, svatá noc? Kde je tu dnes ještě posvátné ticho? A není to vůbec výsměch mluvit o svatosti v tomto prodradném světě, kde mladí starci zabíjejí vlastní nenarozené děti a přitom si snad ani neuvědomují, že sourozenci těch nenarozených odstraní i je sladkou eutanasií, nezprovodí-li je předtím ze světa nějaký černobylský golem, který se vymkne moci těch, kdo ho sestrojili? Má vůbec lidstvo ještě nějakou budoucnost?

S takovými myšlenkami jsem vstupoval na půdu naší staré Evropy. Na frankfurtském letišti je pěkná kaple a protože mi letadlo do Říma odlétalo až za pár hodin, chtěl jsem tam sloužit mši svatou. Při tom mě ty černé myšlenky začaly přecházet. Má lidstvo ještě nějakou budoucnost? Aby nemělo, říkal jsem si když jsem si oblékal mešní roucho. Vždyť už se připravujeme na Vánoce a nejsou právě ty explozí budoucnosti lidstva? Vždyť co se vlastně stalo v Betlémě? V tichu přírody vyslovil Bůh do našeho světa, který se my tak usilovně pokoušíme zničit, své věčné Slovo.

A Slovo se stalo tělem. Původce vesmíru, aby nás mohl oslovit, aby na nás mohl promluvit lidským slovem, aby nás mohl milovat lidským srdcem, vzal na sebe naši přirozenost. Když Ježíš, který se v Betlémě narodil, něco říká, je to Bůh, kdo mluví. Když u Lazarova hrobu skanou z jeho očí slzy, když při poslední večeři projeví svým přátelům lásku bez mezí, je to Bůh, který se k nám sklání. Z kaple jsem už odcházel v jiné náladě a v letadle do Říma mě to táhlo k okénku na levé straně, kde jsem pod mraky tušil naše pohraniční hory. Modlil jsem se, aby vánoční zvěst o radosti a o naději zazněla i srdcích mých krajanů. Aby-

Kresba J. Lady - 1946

chom si o těchto svátcích uvědomili, že nejsme sami, že už nikdy ani nemůžeme být sami. Že je s námi betlémské dítě, náš přítel, náš Vykupitel, náš Pán. Půjdete ho navštívit k jesličkám? Snad přitom zaklepe i na vaše srdce. Nebojte se mu je otevřít. Dokořán. Jen tak budete moci pocítit, co je to vánoční radost. Ta pravá, kterou vám nikdo jiný nemůže dát, ale kterou vám také nikdo nemůže vzít. (Kráčeno)

Hlas Ameriky, Vánoce 1986

Zajímavosti z domova i ze světa

- Uplynulo 800 let od založení cisterciáckého kláštera v Oseku.

■ Koncem srpna tr. se ujal řízení své diecéze ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz. Patří k ní okresy Bruntál, Frýdek-Místek, Jeseník, Karviná, Nový Jičín, Opava a Ostrava. Nová církevní provincie byla zřízena papežem Janem Pavlem II. letos 30. května.

■ Pod heslem "Máme strach o naše rodiny", demonstrovala v Brně stovka mladých lidí proti rozhodnutí magistrátu povolit na území města stavbu mešity.

■ Na pařížském autosalonu byl představen nový typ vozu Škoda Octavia, jehož první seriové výrobky dostanou zákazníci v prosinci tr. Vůz je delší než většina automobilů téže třídy, což se příznivě projevuje v zavazadlovém prostoru, a levnější (350 tisíc Kč, ostatní překračují 400 tisíc Kč).

■ Spor hraběte Jiřího Kryštofa Podstatzského o udělení českého občanství a navrácení majetku v Telči ještě neskončil. Okresní úřad v Jihlavě obě žádosti zamítl, hrabě se však odvolal k Vrchnímu soudu v Praze a je rozhodnut v případě nutnosti odvolat se k Mezinárodnímu soudu v Haagu.

■ Návrh republikánů na změnu zákona o platech ústavních činitelů, jehož hlavním cílem je snížit hrubý plat poslanců z nynějších 31,200 na 17.800 Kč, sněmovna v říjnu tr. odročila.

■ 28. října tr. uvedl *CABARET* 21, rue de la Roquette 75011 Paris, pásmo české poezie s názvem *CAFE SLAVIA*. (Halas, Nezval, Seifert a současná poezie).

■ Mnoho cizinců pracuje v ČR legálně i nelegálně za podmínek, které by Češi neakceptovali. V mnohých případech nejsou dodržovány zásady bezpečnosti práce a je jim nabízena minimální mzda. Vietnamci mívají doklady většinou v pořádku, potíže způsobuje jedině způsob jejich ubytování : v třípokojovém bytě často žije více než deset Vietnamců.

■ *E. V. Faucher*, prezident I'AFTS, byl 28. října 1996 vyznamenán prezidentem ČR *Řádem TGM*. Z ostatních 40 vyznamenaných : *V. Fischl* ; *R. Luža* ; *J. Opletal* (in memoriam) ; *ThDr. D. Pecka* (in memoriam) ; *ThDr. B. V. Tajovský*. Medailí za zásluhy byli mj. vyznamenáni : *B. Hrabal* ; *J. Menzel*, režisér ; *H. Ponická*, slovenská spisovatelka a překladatelka. *Řád Bílého lva* byl propůjčen gen. *A. Eliášovi*, předsedovi potektorátní vlády (in memoriam).

■ ČSSD spolu s komunisty v parlamentu navrhli, aby v ČR byla každému zemědělcí zákonem zaručena "průměrná prosperita".

■ V senátních volbách v listopadu tr. byla po prvním kole jasným favoritem ODS, ale po výsledcích druhého kola obsadil "pouhých" 32 křesel. Čeští voliči zřejmě dostali strach ze Senátu ovládaného jednou stranou. Lidovci získali 13 a ODA 7 kře-

sel. Miloš Zeman tak utrpěl "přijatelnou porážku", jeho vyhlídky po prvním kole totiž vypadaly katastrofálně. Jeho 25 senátorů (spolu s 2 komunisty a odborářským předákem Falbrem) zachránili komunisté, kteří Zemana podpořili, což z KSČM málem dělá "legitimní součást levicové opozice".

- Majitele kladenských hutí Vladimíra Stehlíka a jeho syna Marka vzal soud do vazby. Jsou podezřelí z podvodných machinací v řádu stovek miliónů korun.

- Prezident Václav Havel se ve Všeobecné nemocnici v Praze podrobil operaci plic.

- 21. listopadu tr.uspořádala humanitární organizace >Association Olga Havel - France< v sálech paláce šlechtické rodiny Pozzo di Borgo v Paříži klavírní koncert ve prospěch Domova sv.Rodiny v Praze. Sály pro tento účel byly šlechtickou rodinou poskytnuty zdarma, výtěžek z koncertu byl předán přítomné řádové sestře Akvinele z Domova, jako příspěvek pro přestavbu staré školy v Praze-Liboci na útlek a pracoviště pro postižené s menší tělesnou vadou.

- Ve dnech 25. 2. - 15. 3. 1997 připravuje *Magic Cinéma* Bobigny již 8. festival THEATRES AU CINEMA, kdy bude představeno celé filmové dílo M. Formana a Franz Kafka ve filmové adaptaci. Podrobné informace : *Nathalie van der Heyden, Magic Cinéma, Rue du Chemin vert, 93000 Bobigny. Tél. 01 48 30 32 87.*

Zaznamenali jsme

pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s taktky a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek

... Šedesátá léta jsem prožil v Ekonomickém ústavu ČSAV, kde se odehrávala ona ekonomická reforma let šedesátých. Ač jsem byl mladiček a začátečník, měl jsem v té době i první mítinky. Mé ekonomické semináře v bance v osmdesátých letech bylo již politikum se všemi tehdejšími důsledky, zrovna tak jako i ty dva roky v Prognostickém ústavu ČSAV. Přechod z funkce ministra financí do role předsedy Občanského fóra považuji za klíčový zlom, kvalitativně to bylo něco zcela odlišného. Druhá podobná chvíle - provázená však obavami - nastala nedlouho poté, kdy se rozhodovalo o ekonomické transformaci. Pevnou kotvu všem těmto procesům měla dát devalvace koruny. Bylo strašně důležité, aby ta kotva byla umístěna na správném místě. S odstupem více než pěti let mohu říci, že se to povedlo stoprocentně.

Václav Klaus.

- ... Doma si neuvědomují, jak mohou špatným chováním a odíráním cizinců zničit naše snahy o dobrou pcvěst České republiky v cizině a tím i vlastní reputaci. Letos mí přátelé na mé doporučení jeli do Prahy. Připravovali se pečlivě, mj. i čtením knih, které jsem jim půjčil. Jen však přejeli státní hranici, už je policista pokutoval za rychlou jízdu, ačkoli oni tvrdili, že to bylo vyloučené. Cizinec, jenž neovládá jazyk, je bezmocný a tak "pokutu" (několik tisíc Kč) zaplatili. Rozhořčení přátelé odjeli co nejrychleji do Rakouska, aniž se v Praze zastavili.

E. Walter, Švédsko

- ... Slovo *demokrat* se v Rusku stále více blíží nadávce či posměšku - pakt s demokraty může dnes uškodit jak pověsti, tak kariéře. Idea koalice liberálních sil *Jegora Gajdara*, jemuž se podařilo získat ke spojení pouze několik superbezvýznamných straniček, vyvolal v lepším případě shovívavý úsměv, v horším škodolibý škleb. Koalice nemá zatím ani program ani řádnou strukturu a většina Rusů vůbec netuší, že existuje. Demokraté prostě prohráli nerovný zápas se zkušenými komunistickými byrokraty, kteří obsadili nejvyšší místa. Jelcin se liberálů zbavoval sice postupně, ale cílevědomě, až docílil stavu, kdy je demokratů zbaven jak parla-

ment, tak vláda, a samozřejmě Kreml. Demokráté se uzavřeli do sebe, nereprezentují nikoho, nemají sebemenší vliv na vývoj v zemi - a jejich perspektiva je velmi temná. Nejde jen o osobní tragédie těchto lidí, soumrak demokratů v Rusku je důvodem k přemýšlení pro vyspělé země, kterým by jejich osud neměl být lhostejný : v opačném případě bude mít Evropa v zádech buď nezvladatelný kriminogenní stát nebo inovovaný totalitní režim s imperiálními ambicemi. *P. Procházková, Moskva.*

● ... Rozhodnutí ČR vstoupit do NATO má pro naše evropanství prvořadý význam. Požadovat v tak zásadní věci smyslu našich dějin referendum, jak to dělá ČSSD, je dokladem politického hazardérství s demokratickou budoucností země. Takový požadavek vyjadřuje nedůvěru nejsilnější opoziční strany v republikánská pravidla zastupitelské demokracie. Zároveň podtrhuje nebezpečí nedávno vzniklé neformální koalice sociálních demokratů s komunisty, kteří členství ČR v NATO odmítají ze zásady. Vysvětlovat jejich znepokojivé souručenství jako výraz přirozené různorodosti demokratické politiky je pošelilé. Je-li autorem podobných výroků soudruh Grebeníček, mělo by to dostatečně varovat ty demokratické politiky, kteří ve své completeness říkají totéž, ba dokonce si pochvalují, jak je ona "různost" životodárná. Naše zatím sedmiletá svoboda není, a nikdy nebude samozřejmá. *M. Bednář*

● ... Propuštěním předního českého teologa *Odilo Štampacha* se Katolická teologická fakulta v Praze zbavila posledního z učitelů, kteří měli praxi s tajným vyučováním teologie v disentu. *Tomáš Halík* musel fakultu opustit před třemi lety a stejný dopad i *Josef Špíchal*. Dalším významným představitelům protikomunistické opozice nebylo vůbec umožněno na fakultě přednášet (Josef Zvěřina, Oto Mádr) a tak na škole zůstali de facto jen profesori (a dle V. Bendy možní agenti StB), kteří před rokem 1990 přednášeli na jediném komunisty trpěném kněžském ústavu v Litoměřicích. (Dnes se již obtížně podaří objasnit, jak se v r. 1990 mohl na vnitru ztratit agentský spis prof. liturgie Jana Matějky). Mlčení církve o spolupráci kněží s StB nedávno kritizoval Václav Malý, jenž vyzval kněze-agenty, aby si uvědomili občitnou sílu veřejného přiznání, zatím se ale k němu odhodlal jediný - *Alois Kánský*. Církev chce záležitost agentů řešit prozatím v rámci pražského teologického učení, proto kardinál Vlk ustavil komisi, která má prověřit okolnosti propuštění *O. Štampacha*. *(Krácano)* *Jaroslav Spumý*

● ... Měli bychom se zbavit zbytečných ideových a jiných nenáboženských usazenin, ukázat na jedinečnost společných základů, z nichž vyrostla pravoslavná a římsko-katolická církev. Identity, které se zformovaly v byzantské a latinské tradici křesťanské církve, mohou vedle sebe existovat jako dvě větve na jednom stromě. Západ by měl zdůrazňovat společné kořeny, které s námi má a navazovat na dědictví jedné nerozdělené církve, která - přes veškerou kulturní pluralitu - byla skutečností do roku 1054. I Jan Pavel II. řekl o křesťanství, že dýchá "dvěma plícemi, východní a západní." Křesťanství přece vytvořilo nejen Evropu, ale i současné Rusko.

Josef Pustoutov, tajemník moskevského metropolity Kyrila.

● ... Průkopník ekumenismu je nutno hledat mezi protestanty. Když s ním o něco později začali katolíci, obrátili se nejdříve na pravoslavné; tam vypadala dohoda snazší, rozdíl v nauce podstatně menší a touha po jednotě na obou stranách. Už několikrát byla dohoda zdánlivě na dosah ruky - ale pokaždé jaksi unikla do budoucnosti. V posledních desetiletích se spíš zdá, že ekumenický dialog s protestanty postupuje daleko rychleji a konkrétněji než mezi katolíky a pravoslavnými. Po pádu komunismu se neshody mezi katolíky a ruskými pravoslavnými dokonce zvětšily.

ly. Jako by politická svoboda přála spíše sporům než dohodám. (...) Problémy, které stojí v cestě, nejsou doktrinární, to ale celou záležitost neusnadňuje. Obtíže dorozumívání mezi Východem a Západem jsou prastarého data, a vždy se v nich projevovaly rozdíly v mentalitě i v pojetí života církve. V západní Evropě by sotva někoho napadlo bránit misiím ruské pravoslavné církve, zatímco pro ruské pravoslavy je zcela samozřejmé takové zábrany do cesty cizím misionářům stavět : Ruská země patří, jakožto evangelizační území, pravoslavným a ostatní tam nemají příliš co hledat. Tak nějak to vyznívá z návrhu posledního zákona o náboženských organizacích v Rusku. (...) Ukazuje se, že způsob, jakým je spravován život společnosti, je pro křesťanské společenství důležitější než by se na první pohled zdálo : rozdíly mezi západoevropskými křesťany různých vyznání jsou asi opravdu menší než rozdíly mezi křesťany naukově sice blízkými, ale oddělenými společenským systémem, dělicím Evropu na západní a východní.

Petr Kolář S.J.

●.. Od počátku 2. stol. má křesťanství ve svých řadách již i učence. Základní témata, jimiž se tito teologové zabývají, vypadají velmi "křesťanský", ale celý způsob jejich myšlení se více podobá starým školám pythagorejským, platónským a aristoteliským. Ve skutečnosti, aniž si to uvědomují, jsou to stále antičtí filosofové, stržení proudem mohutného a státem legalizovaného křesťanství. Tato teologie je tedy převážně jakási "teologická ontologie" (*nauka o jsoučnu*), či "teistická kosmologie" a v tomto smyslu je to vlastně kryptoantika, pseudokřesťanství. Zatímco v raném křesťanství je Spasitel základní představou mravně obrodných nadějí, zde je "Kristus - Logos" základem kosmologických rozumářských konstrukcí. Tam je víra subjektivním příkladem myslí k jakémusi pevnému mravnímu postoji, zde je víra úsudkem o struktuře neměnného absolutního jsoučna. (...)

Origenes a jeho žáci již žijí způsobem relativně vyděleným od křesťanské obce; neustále "pracují", tj. zabývají se profesionálně svou intelektuální a knižní látkou. Ne náhodou se tato teologie stává od generace ke generaci stále více a posléze výlučně záležitostí *mnichů*, jejichž izolovaný způsob života připomíná život starých zasvěcenců pythagorejských a platónských. Není nesmyslná úvaha, že touto formou byly lidstvu zachovány jisté základy antické myšlenkové tradice, ale přesto se domníváme, že tato teologie představuje jistý *boční směr* duchovního vývoje lidstva, protože vyzvedává jíc z obojího (tj. z *antiky a křesťanství*) do *neživotné, statické*, přispěla tak k bezvýchodnému "uzavření systému", k struktuře pouček mravně a duchovně neburcujících. Nemůžeme nekonstatovat, že tato teologie přispívá k likvidaci všeho, co bylo v antice a křesťanství živé, dynamické a inspirující, schopné stát se podkladem nového a nového lidského úsilí. Jakmile se jí podařilo dané "christologické" problémy vysoustruhovat k relativní dokonalosti, dynamika mizí a tito teologové se zákonitě mění v pouhé strážce svých "pravd," tím však i v protivníky pohybu, rozumu, ducha. Ovšem, ani z východního křesťanství pak nemizí jistá vnitřní aktivita, ale tato teologie - odtržená od lidové zbožnosti - je záležitostí intelektuálních špiček; jejich společenství ("sobornost" pozdějšího pravoslavy) je společenstvím těchto výlučných lidí, žijících ve vlastním myšlenkovém světě, v němž svědomí a zbožný cit je odsouzen k tomu, být "nerozumným". To byl osud *pravoslavné církve* a to vtisklo i pečeť historii zemí, v nichž tato teologie zvítězila : hrstka mnichů a teologů tu střeží "pravdy" kdysi Basilovy, Cyrilů, Řehořů... , jež ve své uzavřenosti nemohou vyjadřovat *novou* dynamiku společensko-ekonomickou i morálně-politickou. Jí samé se to ovšem jeví - a někdy dosud jeví - jako vítězství, když po staletí zůstala nedotčena, zatímco podle jejího hlediska byla její západní sestra neustále

zmitána neklidem, zvraty, krizemi i novotami v liturgii, církevním právu, morálce atd. Což spolupůsobilo i na to, že řečtí teologové si nevšímali "politiky" jako tradice římská a podcenili moc politických momentů; považující politiku za nástroj teologie, neviděli, jak se sami stávají nástrojem císařů a raději se vydali do područí císařopapismu než západnímu papežství. Jestliže dnes pravosláví hrdě zdůrazňuje, že do dnešní ekumeny vnáší uchovanou zkušenost prvního křesťanského tisíciletí, je v tom kus tradice snad i úctyhodné, ale i kus tragiky; především však je to ona známá "ctnost z nouze". (*Kráčeno*)

Milan Machovec.

Stejně dnes jak před iks lety - aneb nic nového pod sluncem...

(Minulost není nikdy mrtvá, ona dokonce není ani minulá - W. Faulkner)

○ ... Jako národ probuzený k novému samostatnému politickému životu, prožívali Češi léta pozoruhodného ekonomického i kulturního rozvoje. Spolu s německou buržoazií v českých zemích využívali příležitosti i podnikaví Češi. Rodila se česká buržoazie, vznikala český kapitál. Zejména ve druhé polovině století prožívala česká buržoazie své gründerké období. Masaryk (v r. 1882) šel (z Vídně) do Prahy bez iluzí o jejím duchovním ovzduší. Na místě samém pak brzy poznal jeho hlavní slabiny: nedostatek kritického ducha, provinciálnost a nezdravé sebeuspokojení.

Jaroslav Opat, *FILLOZOF A POLITIK - TGM 1882 - 1893*. V r. 1987 vydal INDEX, Köln, BRD.

Četli jsme knihu

Milan Hodík

PAMĚTI KOMORNÍKA CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA I.

Z německého originálu paměti komorníka Eugena Ketterla přeložil a komentářem opatřil autor.

V r. 1970 vydalo nakl. NOVINÁŘ v Praze

V šatně Jeho Veličenstva panovaly přímo neutěšené poměry. Dřívější osobní komorník Hornung byl již osmdesátiletý stařec, který se o nic nestaral. Když jsem nastoupil službu, vlastnil císař jen jeden jediný starý kožich a tak jsem Jeho Veličenstvo upozornil na to, že musí být pomýšleno na opatření nového. Císař se však vzepřel a řekl, že to stojí přece moc peněz! Teprve po dlouhých okolcích dopřálo si Jeho Veličenstvo nový kožich za 800 korun, což se císaři zdálo být celým jměním.

Císař byl přesvědčen o tom, že panovník je povolán od samého Boha starati se o blaho občanů a že vůdci stran a parlament mají toliko povinnost podporovati mocnáře při plnění této úlohy. Nebylo ani řeči o nepřátelství k zástupcům lidu, stejně tak jako k sociální demokracii. V ní panovník nepřítel státní neviděl, ale měl ji za zbytečnou, vycházející z myšlenky, že on sám obmyšlí - v rámci možností - uskutečnit tytéž cíle. Proto - podle jeho názoru - není třeba politických bojů.

Již jako hošík projevoval císař velkou zálibu pro malířství. V mém vlastnictví je kresba, kterou mi jednou věnoval. Představuje vojáka. Vladařské záležitosti mu neponechávaly času pro uměleckou činnost, ale srdečné vztahy mezi císařem a umělci se projevovaly i při jeho portrétování. Zprvu pokračovali umělci k dílu váhavě a roztrfesení, ale císař jim uměl rozhovorem dodatí tolik odvahy, že brzy ztratili veškerou bázeň. Umělci ostatně nemuseli pracovat ve fraku, každý směl přijít, jak chtěl.

K nejoblíbenějším podnikům pod patronací císaře patřil dvorní ples. Na ples mohl každý, kdo měl rakouský řád a přirozeně diplomaté a důstojníci. Dámy jmenova-

ných pánů to měly téžší, neboť se směly dostavit jen tehdy, byly-li způsobilé pro přijetí u dvora. Bylo zcela vyloučeno, aby přišly manželky důstojníků a státních úředníků a to bez ohledu na jejich rodinný původ. Byla však jedna cesta, jak dosáhnout způsobilosti ku přijetí u dvora : dáma musela být alespoň jednou přijata císařovnou nebo - po smrti panovnice - dámou ji zastupující. To však nebylo lehké; vzpomínám si, že jedna šlechtična nasadila všechny páky, aby byla pozvána ke dvoru a že se jí to podařilo až po dvacetileté námaze. Tato čarokrásná paní byla sice hraběnka, ale její matka byla dcerou pekaře, proto ji císařovna nechtěla přijmout.

Roku 1897 cestoval císař do Ruska. Na hranicích přestoupil do ruského dvorního vlaku, kde byl jeden vagón jako druhý, nic nerozlišovalo vůz, určený pro císaře. Od Varšavy až do Petrohradu byl po obou stranách trati nasypan přibližně metr a půl široký pruh jemného písku, aby bylo možné spatřit každou podezřelou šlápotu. Po celou cestu nebylo vidět živou duši, jen tu a tam melancholického čápa.

Pro Čechy neměl císař žádné zvláštní sympatie. Skoro nikde v Čechách nezažnělo Zachovej nám, Hospodine, ale jen Kde domov můj. Na nádražích stáli Sokolové a holdovací projevy byly pronášeny v české řeči. Když se to stále opakovalo, na jedné stanici se císař nakonec obrátil a nastoupil do svého salonního vozu, aniž se rozloučil. Stalo se to tak náhle a nečekaně, že my, kteří jsme vystoupili také, museli jsme do vlaku naskakovat hlava nehlava, protože vlak se už dával do pohybu.

Historie bývá plná překvapení a lidem nezbyvá, než se s jejími přemety vyrovnávat přehodnocováním svých dosavadních postojů. Co včera bylo předmětem úcty, obdivu a oslav, o tom dnes skoro nikdo (záměrně) neví - a naopak. Lze se o tom přesvědčit i ze zpráv současného českého tisku, z nichž se např. dozvíme, že v listopadu tr. byla v Praze (!) uspořádána vzpomínková akce k 80. výročí úmrtí Františka Josefa I., při níž zazněla druhá věta Smyčcového kvarteta č. 3 "Císařského" (opus 73) Josefa Haydna, byly proneseny projevy a studie o císaři a jeho době, a která byla zakončena Legendou o staříčkém mocnáři od Jiřího Raka.

Zcela v duchu výroky baronky von Botzanheim "Český fójak, toprá fójak..." (Haškův Švejk), napsal zase P. Vondráček 30. 10. 96 do LN článek "Český voják nebyl špatný", což v téžze článku rovněž znamenitě dokazuje historik PhDr. Petr Havel: "Zalímco na konci války samovolně odešly z fronty nejen maďarské pluky, ale i elitní Dojčmajstří, české pluky na rakouské straně ještě 3. listopadu v Itálii, a 7. listopadu 1918 na západní frontě stále střeží na vojska Dohody" Tedy v době, kdy ČSR již existovala deset dní a byla uznána jako spojenec Dohody. Hruď se nám dme pýchou nad současnými českými historiky, kteří se nenechají oblahnout "legionářskou legendou", jen jedna věc nám dělá trochu starost: abychom se třeba jednoho dne nedočeti v českých novinách o jistém hodném Adolfovi, chudém to chlapci, který se proslavil.

Dopisy

Včera jsem dočetl Montalduvu knížku "Miterrand a čtyřicet loupežníků", jež byla přeložena do češtiny, z těch čtyřiceti znám však jen asi tři nebo čtyři jména. Knížka ve mně přesto posílila pocit, že malé zlodějiny vedou pouze ke ztrátě sebedůvěry. (...) U nás proběhly další volby, senátní, dvoukolové. Účast žalostná, projevila se nechuť ke druhé parlamentní komoře. Po zveřejnění výsledků všichni jásali, jako by vyhráli zlatou na olympiádě: Klaus jako Zeman, Kalvoda jako Lux. Radostí hopsal i komunista Grebeníček, šťastný majitel dvou senátorů. Jednomu z těch komunistů stačilo 7700 voličů, což je asi 10 % z celkového počtu voličů v obvodu Karviná II.

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

CO NA TO "HOLÉ LEBKY" a NAŠE DĚVY ?

"Ojedinělý a obdivovaný zvuk České filharmonie spočívá v tom, že v ní jako v jediném orchestru na světě nehrají cizinci a ženy", řekl na závěr amerického turné šéfdirigent ČF Vladimír Válek.

*

Na pověsti, že Miloš Zeman poslední dobou požívá v nadměrném množství alkoholické nápoje, reagoval předseda ČSSD tak, že nabídl divákům televize TV NOVA sázku : kdo jej prý spatří "pod vlivem alkoholu", vyhrává basu šampaňského. Avšak každý, kdo zaznamenal množství alkoholu spotřebované Zemanem v jediném dni během jeho turné autobusem >ZEMÁK<, potvrdí, že kdyby si po něm předseda sedl do auta aby je řídil, stála by ho případná silniční kontrola nejen basu šampaňského, ale téměř jistě i řidičák.

Respekt 47/96

*

Z mudrosloví jistého národa
středoevropského:

Když národ chce, všemu odolá.
I těm, které si vyvolil do čela...

Ze života Misie

Byli jsme požádáni o vysvětlení, co vlastně v minulém čísle >Oběžníku< (5/96) znamená naše poznámka "Jiný kraj, jiný mrav" ke zprávě, že Mons. Revesovi, řediteli Slovenské katolické misie v Paříži, bylo ministrem kultury a prezidentem SR zasláno děkované uznání za napříčenou duchovní vazbu se Slovenskem. Uvedenou poznámkou jsme chtěli říci pouze to, že na rozdíl od slovenské, jiné republiky se o duchovní vazby a o mnohaletou obětavou činnost svých krajanů v cizině ve prospěch staré vlasti vůbec nezajímají

POKojNĚ VÁNOCE A POŽEHnaný NOVÝ ROK VŠEM PŘEJÍ

Petr Kolář, Václav Uršula i redakce >Oběžníku<

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli

Brillie

Havlíčková

Slany

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAŤ !

*

Náš program :

VE STŘEDU 1. LEDNA 1997 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC PETR KOLÁŘ SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sevres, 5. patro, Paris 6°, Mo Sevres - Babylone
ČESKOU MŠÍ SV.

Po mši v sále č. 5 (přízemí) beseda s Otcem Kolářem o naší církvi a ostatních
aktuálních otázkách.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel 44 39 75 06

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris